

HỒI 42

KỶ NHÂN KỶ SỰ

Lúc lão già sang cho Trầm Lăng chén thứ ba thì Hùng Miêu Nhi không còn chịu nổi nữa, hấn lặn lặn lui trở lại bàn.

Kiều Ngũ nói:

- Huynh đài cuối cùng rồi cũng quay lại.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Uống rượu cốt để cho vui chứ không phải để chuốc lấy phiền phức, nếu phải bỏ ra quá nhiều trí não thì bỏ quách, uống cái cho xong.

Kiều Ngũ cười lớn:

- Đúng, chén lớn, chén lớn là nhất nghe.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- A... tri kỉ đây rồi, cho đệ kính Kiêu huynh một chén.

Mỗi người lại cạn luôn một hơi ba chén...

Miệng thì uống rượu nhưng đôi mắt thì luôn luôn liếc về phía Trầm Lăng và lão già, xem chừng họ cũng không có chi bài bác...

Hoa Tứ Cô bĩu môi cười:

- Mấy vò rồi mà cũng còn muốn uống.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Kể ra thì Trầm Lăng cũng có phúc thiệt... Diễm phúc và tửu phúc cũng kiêm luôn.

Hoa Tứ Cô cũng cười:

- Nhưng đừng tưởng uống mấy chén rượu như Trầm Lăng là dễ nghe.

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt:

- Nghĩa là sao?

Hoa Tứ Cô nói:

- Hấn uống mấy chén rượu đó cũng dụng rất nhiều khí lực...

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Có người sang rượu tận chén cho mà uống, chỉ có việc cất tay ngựa cổ là rượu chạy vào cổ chứ gì mà tốn hao khí lực.

Hoa Tứ Cô nói:

- Chính vì do người khác rót cho mới là phải tiêu hao khí lực.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Chịu thua luôn. Thật càng nghe tôi lại càng không hiểu.

Kiều Ngũ nói:

- Chẳng những Hùng huynh không hiểu mà tôi cũng tịt luôn.

Hoa Tứ Cô nói:

- Thì cứ nhìn kỹ xem.

Hùng Miêu Nhi và Kiều Ngũ liếc qua thấy Trầm Lăng đã uống chén thứ năm và đang bắt đầu nâng chén thứ sáu.

Hoa Tứ Cô nói:

- Này nhé, xem kỹ nhé. Trầm công tử đang nâng chén rượu phải không?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Đúng rồi.

Hoa Tứ Cô hỏi:

- Rồi sao nữa?

Hùng Miêu Nhi nói:

- À... à... lão già cũng nâng chén lên...

Hoa Tứ Cô nói:

- Xem tiếp đi, kỹ nhé.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Lão già nghiêng chén rượu...

Kiều Ngũ nói:

- Bây giờ thì lão già trút miệng bình vào chén Trầm Lăng, à... à... bắt đầu rót rượu...

Hoa Tứ Cô hỏi:

- Không thấy gì lạ à?

Kiều Ngũ chau mày:

- Gì đâu cà?

Hùng Miêu Nhi chột vồ tay:

- Phải rồi, động tác lão già hơi chậm, rượu rót ra cũng chậm... Tuy tôi nói này giờ mà rượu rót ra chưa xong đây nhé...

Hoa Tứ Cô nói:

- Cái đó thì hẳn rồi. Nhưng tại làm sao mà lão làm chậm như thế? Hùng huynh có thấy cái lạ ấy chưa?...

Hùng Miêu Nhi ngó chăm bẳm:

- Tay lão tuy rót rượu rất vững, nhưng sao ống tay áo lại lay động y như là lão rung vậy?...

Kiều Ngũ nói:

- Thôi, đúng rồi, lão mặc áo da, vừa dày vừa nặng... ống tay áo làm sao có thể bị gió lay... mà tay lão y như là run... hay là...

Hùng Miêu Nhi chận nói:

- Hay là lão đang vận dụng khí lực?

Hoa Tứ Cô nói:

- Nhìn Trâm công tử coi.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Trâm Lãng đang cười... sao mà nụ cười chai ngắt thế? Ủ... ống tay hẳn cũng lung lay... kia... xem chén rượu kia...

Kiều Ngũ thất thanh:

- Ủa, chén rượu sao mà in như là khuyết miệng vậy?

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Rõ ràng hồi nãy chén rượu còn tốt mà... kia... xem bình rượu kia...

Kiều Ngũ cười:

- Bình rượu sao mà cổ cong như là cái vò nhạc vậy nè?

Hoa Tứ Cô cũng cười:

- Đúng, nó cong chứ sao. Bây giờ thì hai anh đã thấy rồi chứ. Hai người bên ngoài coi có vẻ ung dung khách sáo, nhưng bên trong thì hai người đang dẫn nhau dử tợn đây.

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Không dè cái lão cụt đó lại có một công lực thâm hậu như thế... Nội lực mà có thể không phân cao thấp với Trâm công tử như thế, thật là một chuyện quá sức tưởng tượng rồi.

Kiều Ngũ nói:

- Cứ theo tôi thấy thì Trâm công tử hẳn còn chiếm thượng phong.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Tự nhiên là Trâm công tử chiếm thượng phong. Nhưng kẻ mà làm cho Trâm công tử phải phí sức như thế, thì trong giang hồ này anh thử kiếm coi có được mấy người.

Kiều Ngũ thở ra:

- Sự thật thì cũng đáng kính lão cụt ấy thật.

Hùng Miêu Nhi có vẻ trầm ngâm:

- Tôi càng nghĩ càng thấy lạ lắm. Lão võ công đã cao, thân thể lại tàn phế, thần thái lão lại kỳ quặc, mà cả tôi lẫn anh lại không biết lai lịch của lão, nghĩ có kỳ không?

Kiều Ngũ gật gật:

- Xem chừng thì hình như giữa lão và Trâm công tử có một quá trình... gì gì đó, chứ nếu không thì tại sao vừa gặp mặt là... xáp vô như thế?

Hùng Miêu Nhi mở to đôi mắt:

- Phải rồi, à à... mà không phải, nếu lão và Trâm công tử có hận thù gì, thì tại sao lại không nói rõ mà lại làm dáng cách lạ lùng như thế chứ?

Kiều Ngũ cau mày:

- À à... điều đó cũng hơi lạ...

Cả bọn lại dăm dăm nhìn hai người... uống rượu...

Bây giờ thì cái bình của lão già đã rời khỏi hẳn cái chén của Trâm Lăng. Vẫn với vẻ mặt bình thường, Trâm Lăng giữa cổ cạn chén và vẫn tươi cười:

- Ngon. Thật là ngon.

Cổn.

Lão già buông chiếc bình xuống gây làm đôi, nhưng mặt lão vẫn tự nhiên:

- Rượu này tự nhiên là ngon rồi... Nhưng rượu lão chế vẫn luôn luôn giữ hậu.

Trâm Lăng cười:

- Thế thì có lẽ chén thứ bảy phải kỳ diệu lắm.

Lão già cười:

- Kỳ diệu hay không có thử rồi mới biết chứ.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy lão già nhẹ nhẹ hít một hơi dài, chậm chậm nhấc chiếc bầu thứ bảy và chậm chậm đưa ra...

Trâm Lăng mỉm cười và cũng chậm chậm đưa ra chén thứ bảy...

Hùng Miêu Nhi cau mày:

- Cái lão cụt này thật là lạ, đã biết nội lực không bằng Trầm Lãng, thế lại còn...

Hắn nói chưa dứt chợt thấy Trầm Lãng dùng ngón tay út kẹp lấy cái chén giữa lòng bàn tay, lại dùng ngón tay cái, ngón trỏ và ngón giữa nắm lấy cổ bình...

Lão già vừa chớp mắt thì Trầm Lãng đã đoạt lấy cái bình một cách dễ dàng...

Mặt lão già vẫn tự nhiên cười hỏi:

- Công tử muốn tự rót lấy à?

Trầm Lãng không đáp, vén rèm cửa sổ ra rồi nghiêng bình trút hết rượu ra ngoài...

Lão già tái mặt:

- Công tử làm gì thế?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Chén rượu thứ bảy của tôn giá mời tại hạ không dám bái lĩnh.

Lão già giận dữ:

- Công tử đã uống trước sau sáu chén, lẽ tự nhiên phải nên uống chén thứ bảy... Nhưng bây giờ công tử lại vô lễ với lão phu như thế, thì tại sao nãy giờ lại uống sáu chén như thế?

Trầm Lãng mỉm cười, nụ cười bây giờ mới thật là nụ cười "bản chất", chứ không còn khách sáo:

- Chỉ tại vì chén rượu thứ bảy này không uống được.

Lão già quắc mắt:

- Tại sao?

Trầm Lãng vụt chồm mình tới chụp ngay vào lưng áo lão già, lão không né kịp kêu lên:

- Ngươi...

Lão vừa kêu lên một tiếng thì Trầm Lãng đã rút tay về, và trong bàn tay chàng đã có thêm một vật: chiếc hộp nhỏ óng ánh màu bích ngọc.

Trừ Hoa Tứ Cô, Kiêu Ngũ và Hùng Miêu Nhi ra, tất cả các hào kiệt có mặt trong "Duyệt Tân Lâu" đều nhòm mình lên...

Họ đã thấy và còn đang muốn được xem màn cụp lạc...

Bởi vì chuyện ra tay của Trầm Lãng quả là thành linh, không có gì đáng gọi là... "ra vẻ" theo thông lệ, làm cho họ đến hãi kinh...

Da mặt lão già xạm lại, lão gắng gượng chống chế một câu:

- Lão phu đã có lòng tốt mời người uống rượu, thế mà người lại dám vô lễ?

Trả

đây.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tự nhiên là sẽ trả lại, nhưng...

Trầm Lãng ngưng nói, lần tay mở chiếc hộp ra, lấy ngón tay út vít lên một chút phấn màu hồng, chàng búng vô chén rượu...

Chén rượu trong xanh vụt biến thành màu sẫm đậm như máu bầm:

Trầm Lãng gật gù:

- Quả là thứ độc dược có một không hai trong thiên hạ.

Lão già hai tay nắm lấy mép bàn thét lớn:

- Nói gì? Người bảo gì?

Trầm Lãng cười và nói thật chậm:

- Nếu vừa rồi tôn giá đừng lén lút búng thứ thuốc này vào bình rượu, thứ độc dược có cái tên "Truy Hồn Đoạt Mệnh" ấy mà, thì chén rượu thứ bảy này tại hạ sẽ uống như sáu chén trước, và lẽ tự nhiên, sẽ không có xảy ra việc đáng tiếc, việc mà tôn giá gọi là vô lễ ấy.

Lão già sùng sộ:

- Người... người...

Trầm Lãng chận lời:

- Vừa rồi đã bao lần tôn giá cùng tại hạ thử nhau về nội lực, đó chẳng qua tôn giá muốn tại hạ chú tâm vào việc ấy, sau cùng đến chén thứ bảy này tôn giá sẽ chịu thua bằng cách tự nguyện, để cho tại hạ hứng chí và uống chén cuối cùng và...

Trầm Lãng cười gằn và nói tiếp:

- Suốt đời tại hạ sẽ không còn uống được ly thứ tám.

Da mặt lão già xạm như tro, lão mím môi cười nhạt:

- Ta với người là kẻ không thù oán, bình sinh chưa gặp mặt nhau một lần, cho đến tên ta, danh hiệu ta người chưa từng biết, thì tại sao ta lại rắp tâm mưu hại người chứ?

Trầm Lãng cười:

- Phải rồi, tôn giá có nhận biết tại hạ không thì không hiểu, chứ riêng tại hạ thì... tại hạ biết tôn giá nhiều chứ.

Lão già đổi sắc:

- Sao? Người nhận biết ta?

Trầm Lãng nói thật chậm:

- Từ quan ngoại vào đây, danh gọi là "Tửu Bá"...

Lão già thét lên một tiếng, râu tóc gần như dựng đứng.

Cả "Duyệt Tân Lô" gần như nín thở đứng lên...

Hùng Miêu Nhi khẽ rùng vai:

- Không dè cái lão cụt đó lại là một trong "Tửu Bá", một trong bốn vị sứ giả của Khoái Lạc Vương.

Hoa Tứ Cô nói:

- Hành tung bí mật của hắn thật là chu đáo thể mà vẫn bị Trầm công tử khám phá.

Hùng Miêu Nhi tự đắc lây:

- Khấp thiên hạ không có chuyện nào có thể qua mắt Trầm Lãng được.

Lão cụt chân trừng trừng đôi mắt như muốn nó biến thành ngọn đao xuyên qua tim Trầm Lãng, nhưng chỉ một lúc, vẻ mặt lão từ hung dữ cũng lần lần biến ra vẻ hiền hòa...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Sao? Tại hạ nói đúng chứ?

Đôi mắt lão già bây giờ đã trở về dáng cũ, trở về cái ti hí của lão, và lão cũng mỉm cười:

- Lợi hại... lợi hại... Đúng, đúng vậy....

Trầm Lãng hỏi:

- Đã thế, chẳng hay bây giờ tại hạ có thể nghe được đại danh?

Lão già nói:

- Lão phu là Hàn Linh.

Trầm Lãng vỗ tay:

- Thật là hay, thuở trước "Lư Linh" thuộc vào hàng "Tửu Thánh", ngày nay lại có Hàn Linh, cũng đáng liệt tôn "Tửu Bá". Tiểu sinh được diện kiến thật là hân hạnh nhất trong đời.

Hàn Linh cũng vỗ tay:

- Chỉ thẹn vì lão phu không được cái đức vừa cay vừa uống rượu, thiếu cái hào hứng đó, thật không dám đứng vào hàng hậu duệ của "Tửu Thánh".

Cả hai cùng vỗ tay cười một cách hết sức sảng khoái...

Quần hào tại "Duyệt Tân Lâu" nhìn nhau có vẻ ngạc nhiên.

Kiều Ngũ có hơi suy nghĩ:

- Trầm công tử là một người đại lượng, và chịu đựng với lão Hàn Linh như thế càng tỏ ra giàu chí nhẫn nại...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Anh em với nhau, thán phục nhau là chuyện thường, nhưng thực sự là như thế. Hành động của Trầm Lăng luôn luôn làm mình khó đoán theo kịp.

Kiều Ngũ nói:

- Tôi thấy lão cụt ấy tuy cười nói vui vẻ, nhưng đôi mắt lão tố cáo rằng lão còn nhiều âm mưu trong óc lắm, đáng lý Trầm công tử phải thận trọng hơn tý nữa...

Hùng Miêu Nhi khoát tay:

- Anh yên lòng, Trầm Lăng kỹ lưỡng lắm, không mắc bẫy đâu.

Hoa Tứ Cô vụt kêu lên:

- Úy, không xong...

Kiều Ngũ giật mình:

- Gì thế?

Hoa Tứ Cô có vẻ hoảng hốt:

- Xem kìa... hai cái chân lão ấy...

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Làm gì có chân...

Hắn nói chưa dứt, chợt nghe Trầm Lăng vụt cười một giọng hơi lạ, và chiếc bàn trước mặt hai người bỗng bắn tung lên...

Từ hai ống quần ở hai chân cụt của lão già vụt tỏa ra những tia lấp lánh...

Không biết bao giờ, hai chân của lão lộ ra hai thanh kiếm, mà cặp mắt giang hồ nhìn vào biết ngay đó là hai thanh kiếm được tẩm thuốc kịch độc, ánh sáng của nó lóe lên thật là kỳ dị.

Mặt lão vẫn nói cười như không, nhưng "hai chân kiếm" đã thành hoạt động... Không cần phải mạnh, vì đó là hai thanh kiếm đã tẩm độc chỉ cần xước da chảy máu là kẻ mang thương tích sẽ bị đông máu chết ngay.

Nhưng, dưới bàn lão Hàn Linh ló ra hai chân, thì y như dưới đó Trầm Lãng ló thêm hai đôi mắt nữa, cho nên khi lão vừa hơi khích động là Trầm Lãng đã bắn ra sau hơn ba thước.

Bị vượt chiêu đầu, Hàn Linh đẩy mạnh hai tay, chiếc bàn vừa mới nhóng lên rơi xuống rồi lại bay vù tới trước mặt Trầm Lãng, lão Hàn Linh đứng thẳng lên bằng hai cái chân thép kiếm, và liên tiếp đá lên theo thế đá liên hoàn...

Bình thường khi đi đứng, Hàn Linh dùng hai thanh kiếm thép vào chân cụt, y như đi cà kheo, đó là công phu khổ luyện suốt hai mươi năm, và hai thanh kiếm tầm độc đã thay thế hai chân như những người bình thường...

Thế đá liên hoàn của Hàn Linh tung ra, ánh sáng của hai thanh kiếm lóe lên biến thành những đường vạch ngang vạch dọc màu tím như lân tinh. Tự nhiên đây là thế đá, chiêu thức theo cước bộ, chỉ có điều nó không giống như những thế đá của các môn phái khác, vì thế đá này mang theo những đường gươm. Nhưng nếu nói là kiếm pháp thì cũng không phải, vì nó không giống như những kiếm pháp sử dụng bằng tay.

Quần hào có mặt tại "Duyệt Tân Lâu" há mồm trông sững sốt, ai cũng ngại cho Trầm Lãng.

Riêng Hùng Miêu Nhi và Kiều Ngũ thì tự nhiên là phải lao mình tới...

Trong lúc đó, bóng của Trầm Lãng luôn theo bóng kiếm chập chờn như hư ảnh, bảy thế "Liên Hoàn Thất Kiếm" của Hàn Linh đều xẻ ngang xẻ dọc giữa khoảng không...

Thình lình, Hàn Linh vụt nghiêng xéo thân mình, cả hai tay tổng mạnh vào cửa

sổ...

Khung cửa tróc hẳn ra, và khi Hùng Miêu Nhi và Kiều Ngũ lao mình tới, họ Hàn đã quăng mình qua cửa sổ.

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Trầm huynh, tại sao lại không đánh trả?

Lặng im một chút, Trầm Lãng thở dài:

- Tôi đang nghĩ đến Kim Vô Vọng.

Hùng Miêu Nhi cũng thoáng buồn và khẽ gật đầu:

- Đúng rồi, nên lắm, nên tha cho hắn một lần.

Kiều Ngũ bần khoản:

- Thả cộp thì dễ nhưng tôi e bắt cộp thì khó lắm.

Trầm Lãng cười khò lấp:

- Có "Su Tử" thì còn sợ gì chuyện bắt cộp chứ.

Kiều Ngũ cười:

- Nếu tại hạ mà xưng danh "Su Tử" thì Trâm huynh quả thật là "Thần Long".

Hùng Miêu Nhi nói:

- Một người là "Hùng Su", một người là "Thần Long", thì con "Mèo Rừng" này đứng vào chỗ nào chứ?

Một chuyện kinh thiên động địa vừa mới xảy ra, thế mà ba người lại cười nói như không, làm cho quần hào động tính hiếu kỳ, họ bu quanh Trâm Lăng...

Thắng Huyền là người thắc mắc hơn ai hết, hấn bước đến trước mặt Trâm Lăng nhìn suốt từ đầu đến chân, mặt hấn nhăn nhó nhó...

Trâm Lăng hơi lấy làm lạ:

- Huynh đài...

Thắng Huyền nói mau:

- Tại hạ tên Thắng Huyền.

Hùng Miêu Nhi bực mình:

- Mặt người ta không có trở hoa, sao các hạ nhìn sững thế?

Y như không nghe, Thắng Huyền cứ nhìn Trâm Lăng, hấn gật gù nói một mình:

- Phải rồi, đây mới đúng là Trâm Lăng...

Trâm Lăng cười:

- Chẳng lẽ còn một Trâm Lăng nào nữa hay sao?

Thắng Huyền chép miệng:

- Vâng, còn có một người...

Hùng Miêu Nhi trở mắt:

- Một Trâm Lăng nữa...? Huynh đài thấy ở đâu?

Thắng Huyền đáp:

- Mới vừa ở đây.

Hùng Miêu Nhi hỏi dồn:

- Đâu rồi?

Thắng Huyền đáp:

- Đã... đã...

Hấn chợt như thấy bóng dáng một người đẹp thoáng qua trong trí óc, bóng cô cháu gái của "Trâm công tử" lúc nãy, hấn vội nín luôn..

Hùng Miêu Nhi hỏi tới:

- Sao? Sao lại không nói?

Thắng Huyền mỉm cười:

- Không chừng đó chỉ là việc trùng tên mà thôi.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Huynh dài cứ nói để chúng tôi xem thử.

Thắng Huyền hơi lúng túng:

- A... a...

Hùng Miêu Nhi nổi nóng chụp lấy tay hắn:

- Nói hay không?

Thắng Huyền cười nhạt:

- Tỷ như không nói thì sao?

Hùng Miêu Nhi trừng trừng đôi mắt rồi vụt cười ha hả:

- Hay. Thế mới là hảo hán chứ. Hùng Miêu Nhi này bình sinh vốn thích những người như thế... Thắng huynh nè, mặc kệ chuyện gì thì chuyện, uống ba chén đã.

Hắn kéo Thắng Huyền lại bàn rót mỗi người ba chén lớn, rồi vừa đưa tay mời vừa ngửa cổ trút luôn một hơi ba chén...

Vốn là con người lịch sự hay kết bạn, trước thái độ vồn vã nhiệt tình của Hùng Miêu Nhi, Thắng Huyền cũng phải đành đáp lễ ngửa cổ uống cạn luôn...

Đã uống khá nhiều từ đầu đến cuối, bây giờ thêm ba chén lớn nữa, mà lại ba chén uống một hơi, làm cho Thắng Huyền quay lại là nghe choáng váng...

Trầm Lãng vịn vai hắn mỉm cười:

- Bận sau đừng uống với Hùng huynh như thế nữa, hắn chỉ được nước nạp, chứ từ từ thì chẳng hơn ai đâu.

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Đâu phải mấy cô nàng mà ngồi mím mím từ chút. Say là say, nằm là nằm, như thế mới là bản sắc nam nhi chứ.

Bị lây cái ngông của "Mèo Rừng", Thắng Huyền vỗ tay cười lớn:

- Đúng, đúng lắm... Say là say, nằm cứ nằm, có sao... Có sao đâu? Nhưng mà nè, chưa có say đâu nghe.... Chưa say nghe... Trầm công tử, phải không nè... say đâu.

Nghe giọng lè nhè của hắn, Trầm Lãng bật cười:

- Phải rồi, say đâu... mệt, chứ say đâu.

Thắng Huyền được trốn càng cười lớn:

- Đúng, đúng... Trầm huynh quả thật không hề đồ chửi nào cả... Trầm huynh nè, nói nhỏ nghe, yên lòng đi. Muốn gặp cái... cái Trầm Lăng đó tôi... chờ nghe... sáng mai.

Trầm Lăng hỏi:

- Sáng mai?

Thắng Huyền nói:

- Chứ sao, sáng mai, sáng mai là ngày hội của Cái Bang, nhất định hẳn sẽ đến.

Trầm Lăng gật đầu:

- Được rồi, sáng mai... Ngày hội Cái Bang, tôi cũng cần gặp nhiều người...

Thắng Huyền vỗ tay:

- Phải rồi, ngày hội Cái Bang nhất định sẽ tung bùng lắm.

Và hẳn quay lại vở vai Hùng Miêu Nhi:

- Hùng... Hùng huynh nè, say rồi à?

Hùng Miêu Nhi cười khà khà:

- Tôi áy à? Đâu, say đâu... Hừ, làm sao lại say.

Thắng Huyền nói:

- Nếu chưa thì ba chén nữa.

Hùng Miêu Nhi nhướng nhướng mắt:

- Ba thì ba.

Thắng Huyền dặc dặc tay:

- Mà nè, đổi chỗ chứ?... Ủ, căn lầu này sao mà... sao mà dở ẹt vậy cà?... Ủ... ừ... mới có bao nhiêu người đây mà muốn lung lay nhỉ...

Thắng Huyền đang loay hoay, chợt có một tên tiểu nhị rón rén đi lại, hẳn liếc chùng Hùng Miêu Nhi xem chùng có vẻ ngán lắm, và hẳn bết bết sang phía Kiều Ngũ, cúi đầu hỏi nhỏ:

- Thưa... không biết ai là Trầm công tử?

Trầm Lăng lên tiếng:

- Đây, tại hạ đây.

Gã tiểu nhị vòng tay khom mình:

- Dạ, chủ tôi có sửa soạn một bữa tiệc rượu đơn sơ, cho tôi ra đây kính thỉnh Trầm công tử.

Trầm Lăng còn đang trầm ngâm thì Hùng Miêu Nhi hốt nói:

- Ủa, lại mời nữa? Sao mà dốt thế nhỉ.

Thắng Huyền nói:

- Ủa, sao lại không có ai mời tôi cả vậy cả.

Trầm Lãng cười nói với tên tiểu nhị:

- Xin phiền túc hạ bẩm lại với chủ nhân rằng tại hạ đã có hơi say, xin cho khước

vậy.

Gã tiểu nhị cố nài:

- Chủ nhân tôi có căn dặn phải tỉnh cho được Trầm công tử... vì chủ nhân tôi có việc cần thương lượng. Hình như là có quan hệ với vị Chu cô nương nào đó...

Trầm Lãng gật đầu:

- Thôi được, xin phiền túc hạ dẫn đường.

Gã tiểu nhị lại vòng tay khom mình đi trước dẫn đường...

Hai người đi rồi, Kiều Ngũ nói:

- Chu cô nương nào cả? Có phải vị thiên kim hào phú ấy chẳng?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu:

- Cô ấy chứ còn ai nữa... Nàng đến đây rồi sao cả? Hay là đã gây ra chuyện gì nữa đây?

Chu Thất Thất vùng vằng ra khỏi tửu lâu, đi thẳng một hơi về phòng trọ...

Chờ cho hai kiểu phu đem Vương Lâm Hoa vô xong, nàng đóng sầm cửa lại, bực bội đi tới đi lui...

Wương Lâm Hoa ngồi yên một chỗ nhìn nàng...

Chu Thất Thất đi luôn một hơi sáu, bảy vòng trong phòng, rồi lại rót một ly nước uống. Uống xong nàng quăng chén bể nát.

Wương Lâm Hoa nhìn nàng và tủm tỉm cười.

Chu Thất Thất vụt bước lại vỗ mạnh vào máy huyết đạo trên mình Vương Lâm Hoa, rồi lại quay đi...

Khi quay trở lại, đụng phải chiếc ghế ngồi, nàng vung chân đá chiếc ghế bay tuốt vô góc phòng... Cái đá làm cho chân nàng đau quá, nàng khom mình xuống chà lia lia, miệng lại xuýt xoa liên hồi...

Wương Lâm Hoa ngồi ngó sặc cười...

Chu Thất Thất quay lại sừng sộ:

- Cười gì?

Vương Lâm Hoa nói:

- A... a... tôi...

Rồi không dẫn được, hấn bật cười ha hả...

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Lại cười nữa à? Người còn cười nữa ta sẽ gả người cho cái tên thiếu niên họ Thắng cho người xem.

Nói xong, nàng cũng bật cười.

Nhưng nàng cười thật ngắn. Giọng cười tắt ngay, mặt nàng xạm lại. Nàng nhớ tới Trầm Lãng.

Vương Lâm Hoa nói lầm thảm:

- Tội gì... tội gì mà lại đi đá chiếc ghế cho đau thân... tìm cái người đã làm đau lòng mình thì có ích gì...

Chu Thất Thất quay lại quát mắt:

- Người nói gì?

Vương Lâm Hoa cười hi hi:

- Tôi tự vấn lấy tôi đây mà... Tôi không hiểu đàn ông trên đời này chết đâu hết cả rồi? Chắc chỉ còn có một mình Trầm Lãng? Cứ theo tôi biết thì còn nhiều người còn hơn Trầm Lãng nữa.

Chu Thất Thất xóc lại vung tay...

Nhưng nàng không đánh.

Nàng cảm thấy hấn nói có lý. Bộ đàn ông chết cả rồi ư? Tại làm sao nàng xa Trầm Lãng không được? Tại sao?

Và nàng dậm chân nói lớn:

- Ta phải báo thù... Ta phải báo thù...

Vương Lâm Hoa nói:

- Một mình cô nương mà muốn báo thù Trầm Lãng thì sợ e...

Chu Thất Thất nói:

- Sợ cái gì? Người nói ta không làm được à?

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên là có thể. Nhưng nếu tôi được phụ vào, tôi sẽ có cách giúp cô nương đắc lực...

Chu Thất Thất nhìn sững Vương Lâm Hoa. Thật lâu, nàng vụt quay đầu bước đi, thân mình nàng hơi run... lương tâm nàng đang dẫn dắt cô thật dữ...

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Thật ra, theo tôi thấy như thế là cũng phải. Vì con người như Trầm Lăng thì thật khó ghẹo vào lắm, cô tội gì phải...

Chu Thất Thất quay phắt lại:

- Ai bảo hấn là người không ghẹo được? Ta làm được thì sao?

Vương Lâm Hoa cười:

- Vậy là cô có chủ định?

Chu Thất Thất lúng túng:

- Tôi... à... à...

Mắt nàng vụt sáng lên:

- Tôi sẽ làm cho tất cả mọi người thù ghét, căm hận hấn, xem hấn là thù địch.

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Hay, ý định đó thật là hay. Nhưng... Nhưng cô làm sao cho mọi người thù hấn được? Vừa rồi tại "Duyệt Tân Lâu" cô thấy rồi chứ? Hấn bây giờ đang là ngôi sao sáng chói dưới vòm trời võ lâm đấy.

Chu Thất Thất cắn môi gục gật:

- Hừ... hừ... Tôi sẽ có cách...

Nàng lại đi vòng quanh trong phòng sáu bảy vòng nữa, cuối cùng nàng quay lại nhìn chăm chú vào Vương Lâm Hoa, nàng hỏi chậm rãi từng tiếng một:

- Chuyện hội họp ngày mai của Cái Bang thế nào ngời rõ lắm chứ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Không ai có thể rõ hơn tôi.

Chu Thất Thất hát hàm:

- Nói thử nghe?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tả Công Long muốn làm Bang Chủ lắm, hấn muốn gần phát điên. Và tôi đã bằng lòng giúp hấn một tay để đoạt ước vọng đó. Cho nên hấn mới triệu tập tất cả môn đệ Cái Bang đến đây.

Chu Thất Thất cười:

- Nhưng nay thì Tả Công Long đã chạy mất tăm tích, còn ngời... Còn ngời lo chuyện mình còn không nổi, sức đâu mà lo cho người khác.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chuyện xảy ra thành linh đó môn đệ Cái Bang đâu có biết. Tiếp được thủ lĩnh của "Cái Bang Tam Lão" thì tự nhiên là họ sẽ kéo đến đây thôi chứ.